

רחל מרחלת על כל העולם

1:0
לטובת
אילת

שכר טירחה

מילה בסלע, שתיקה בתרי

אברשה טמיר
אסטרטגיה

עוד לא חלף חודש מאז שסיפרתי על אברשה טמיר (אלוף מיל), וצינתי את יכולתו האסטרטגית, ואולי גם הטאקטית, ועל הרומן היפה והמתמשך בינו לבין ריילת אל-על השחומה, ורתיעתו מחיי נשואים... והנה...

מצביא טוב אינו חושף לעולם את כל הקלפים, תמיד ישמור עתודה, ואם אפשר יסווה אותה היטב. כך אמנם נהוג האסטרטג הזה. בעוד שלעיניים הכולשות הוא מציג לראווה חתיכה משגעת מאל-על, אישם בפניה חשוכה הוא מסתיר רומן גדול עוד יותר, אך הפעם עם בהירות יצור וירוקת-עיניים.

לעתורה ירוקת-העיניים יש תעודות המעידות על כל מיני צדדים באישיותה, החל מיופיה הנדירה, וכלה בתואר שני מאוניברסיטת-על אמריקאית.

הרומן הזה מתנהל בחשיכה גמורה כמעט, מזה חמש שנים ורק בודדים יודעים עליו. אך כמו במיקרה הקודם עם ריילת, נראה שגם זה לא יוליד את הגנרל הגרוש אל מתחת לחופה.

תהרגו אותי עם אני מכינה מה סוד הקסם הזה, איך הוא מצליח לצוד אותן ולהחזיק בהן לאורך זמן רב כל-כך על אש קטנה כל-כך בהמלחה רבה כל-כך.
אסטרטגיה?

סיפור בלי שמות, אך עם הרבה עניין! אחד מטובי עורכי-הדין בתל-אביב — רגע, נאמר בעיר גדולה במרכז הארץ, ובמקום עורכי-דין נאמר... — אין מה לומר, עורכי-דין הוא עורכי-דין, ואין שום דימיון בין עורכי-הדין ליתר היצורים בעולם. זה גזע מיוחד במינו. ראיתם כבר שני עורכי-דין יושבים בחברת אנשים אחרים, ולא מתחילים להתפאר בהצלחותיהם בכתר המישפט, וכיצד סידרו את הצד השני? על חוכמתם כי רבה? על טימטומו של המתחרה? אם ראיתם, שילחו אותו אליי, וארכיב אותו באלבום.

נחזור לעורכי-דין הזה, אחד הטובים. כבר אמרתי, בעיקר בתחום אחד, שנושאו גירושין ועניינים שבינו לבנינה.

רוב עורכי-הדין, העוסקים בתחום זה, מזכירים לי תנינים. ראיתם תנין בוכה? רק כשהוא בולע את טרפו, מרוב מאמץ. אבל מתוך צער או הודאה? לא ולא. שום טרגדיה של לקוח לא תוציא אותם משלוותם. גישתם היא מיקצועית, לא ריגשית. הם מטפלים בקיזו, לא באנשים. אבל עורכי-הדין הזה נבדל מהם לטובה. בחור סימפטי עם לב של זהב, שומע על הטרגדיות הפוקרות את לקוחותיו, והוא מתענה ממש יחד איתם. צערם — צערו. כאבם — כאבו. בקיצור — נשמה טובה.

לאחרונה הגיעה למשרדו לקוחה, ובקשה כפיה: שיטפל בעניין גירושיה. ושוב, כמו בעבר, הטרגדיה שנגולה זועזעה את האיש עד עומק נפשו, וכדי לסייע בידה, ולשקם את חייה בדרך הקצרה ביותר, הוא חזר בדרך הקצרה ביותר... הבעל האכזר, שונא עורכי-דין סימפטיים, וללא התחשבות, פרץ לדירה שבה נמצאו אשתו ועורכי-הדין. והיתר? על היתר תשמעו בבית המישפט, כנראה. אלא ששם, תחת לראות בכך גילוי של סימפטיה וחום אנושי, יציגו זאת כמדאי בדרך צנית וזולה. כסתם עלילת-אהבים בין עורכי-דין, החי בנפרד מאשתו, ובין לקוחה צמאה-לאהבה, ואולי גם למען הנחה במחיר.

בפרו, והיא בהוליווד. רומנים עם הכוכבים? זה לא כל-כך בראש שלה. עם גברים היא מסתרת מצויין, אך רק אחרי הפסקות ארוכות, כמה חודשים כל אחת. אשה משוחררת היא, אחרי הכל, אשה משוחררת!

נאמן ונאמנות

עם קשרים כאלה מוכרחים להצליח, וגם דירה נמצאה, אם כי לשלושה חודשים בלבד, דירתה של סריטה אברגיל, הספרית שלנו בלוס אנג'לס, שנסעה ארצה לביקור של שלושה חודשים.

עיסקה נחתמה, איפוא. סריטה נסעה, וברכה נשארה. אך אחרי פחות משלושה חודשים נאלצה סריטה לחזור לשם. דירתה טרם פונתה. לקצר סיפור ארוך, אחרי מאמצים פינתה ברכה את הדירה, ועברה להתגורר אצל קרובים. והקאריירה? חכו, גם בקליפורניה יש עורפי-פירות. עוד יגלו אותה ואת אלברט האמריקאי. ובינתיים? כמו שאמרנו, הם, בעלה והילדים

וזכרים את ברכה של אלברט פירות? איך אפשר לשכוח? ביצוע כה נפלא של תפקיד! מי שאינם זוכרים אותה כמונו כאן הם בעלה וילדיה, אישם בערבות פרו הרחוקה.

זה שנים שכרכה מחפשת את עצמה, ואין כמעט מקום שלא ניסתה בדרך זו או אחרת לגלות את עצמה. יותר מכל ניסתה בארצות-הברית, ושם, כולכם יודעים, יש גורו לכל עניין. ויותר מאשר לכל העניינים האחרים, גורוס לגילויים עצמיים, ובעיקר לנשים שאיכרו את העניין בחיי-מישפחה רגילים ומשמעמים, כגון סיפוח בעל וגידול ילדים.

והיכן בארצות-הברית יש המון גורוס לנשים משועממות בשלב חיפושם? נכון, בסך פרנציסקו, ואולי בברקלי, שלידה.

בסן-פרנציסקו גם ביתם של ברכה ובעלה הקבוע, רייך לוי. רייך הוא מהנרס נמליית-עופה, היוצא מדי פעם לגיחות ארוכות להקים נמליית-עופה ברחבי-תבל, אך תמיד חוזר לבסיס בסן-פרנציסקו. בדרך-כלל מתלווה המישפחה למסעותיו הארוכים. היכולים להתמשך על פני שנים. אך בכמה מיקרים תפסה ברכה צורך עז לעשות עם עצמה דברים, לקחת קורס באמנציפציה של האשה, למשל, או דברים חשובים כגון זה. במקרים אלה היא אורזת את הפקל, משאירה את הבעל והילדים, והיידה.

כך עשתה גם לאחרונה, כשהגיע בעלה לביצוע עבודה גדולה בפרו. הוא והילדים שם, אחרי שהיו בארץ, ואילו ברכה, ניסתה קצת את כוחה במישחק כאן, אך הצליחה רק עם אלברט פירות.

ההצלחה של תשרירי-הפירוסם הגבירו את הרצון להצליח בעולם הסרטים והמישחק, ולכך יש כתובת מצויינת אחת — הוליווד. מה גם ששם אפשר להטוף שיחה עם מנצחם גולן, או יורם גלובוס, וזה יכול לעזור, והיא גם מכירה את אמנון מסקין, ואמנון מסקין יושב היום על תפקיד מכובד מאד בהוליווד. הוא מנהל שם את השלוחה של בית-הספר למישחק של השטרס'ברגים, ואשתו נעמלי היא מורה להתעמלות מיוחדת לקראת לידה-ללא-כאבים.

מה עושים בתל-אביב כל היום? בבוקר הולכים לשוק עם חברה טובה ומרכלים על דודו טופז. אחרי-הצהריים הולכים לדינאנוף-סנטר, שותים קפה ואוכלים עוגה, ומרכלים על דודו טופז. ובערב, כשהולכים לישון, חולמים על דודו טופז.

לספר לכם על אחד מחלומותיי לא כראי, כי כסוף הסיפור אני נועצת סיכה, ומה נשאר מדודו טופז? הבנתם?

טוב, לא חשוב. אך בימים האחרונים עושה שמועה כנפיים שהאילתים דפקו אותנו הצפוניים. וחטפי-את דודו. אילתית הצליחה במקום שהתל-אביביות נכשלו. סנסציה כזאת! מוכרחה לרנגרנג.

דינג, דינג.
האלוו!
שלום דודו מחמל-נפשי, זו המרחלת."

דודו טופז
חטיפה אילתית

"איזה יום שחור!
חכה עד הערב!
מה אני יכול לעזור לך?
להתוודות. הולך פה בעיר סיפור שאתה מנהל רומן עם אילתית חמודה, שהעלית אותה אפילו פעמיים לספי-שבוע לתל-אביב."
"נכווונן!"

"זה עוד לא וידי ונכווונן לא ממלא טור."
טוב, קוראים לה אסתר בהן. אני מכיר אותה כבר הרבה שנים. היתה נשואה לדינג שנפטר, ויש לה בן."
"אך הכרת אותה?"

"הכרתי אותה בתל-אביב. היא חיפאית במקורה, קראו לה אסתר רכניץ, גמרה את הריאלי שם."
"נו?"

"כשנסעתי להופיע באילת לפני המישה חודשים חידשתי את הקשר אתה, וזהו."
"רציני?"

"רומן יפה, אך זה עוד לא רציני."
"יופי רודו, בהצלחה."
זהו, נגמר הדרינגרנג. ועכשיו עושה חושבים לרגע.

דויד לוי, ברכה נאמן וילדיהם
חימוש עצמי